

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4940/2022
09.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Бранислава Босилковића, Бранке Дражић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „Житопек“ АД Ниш, чији је пуномоћник Ирена С. Алексић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 117/2022 од 13.09.2022. године, у седници већа одржаној 09.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 117/2022 од 13.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 117/2022 од 13.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 117/2022 од 13.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 821/2017 од 27.09.2021. године, исправљена решењем истог суда од 30.11.2021. године, у ставу првом изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име разлике између припадајуће и исплаћене увећане зараде по основу прековременог рада, за период од 01.03.2014. до 31.07.2014. године, исплати износ од укупно 59.119,20 динара, у појединачно опредељеним месечним новчаним износима са законском затезном каматом почев од означених датума па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију у смислу чл. 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Полазећи од разлога због којих је тужиља изјавила ревизију, Врховни суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др. закон) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла

да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, правноснажном пресудом је одлучено о захтеву тужиље да јој тужени исплати разлику зараде по основу прековременог рада, која одлука зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па евентуално другачија одлука о основаности захтева не указује нужно и на неуједначену судску праксу. Имајући у виду наведено, предметно питање права на исплату разлике зараде по основу прековременог рада јесте питање конкретног спора, дакле, не ради се о правном питању од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 27.03.2017. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић